

ubundne personlige Frihed, som det ærede Medlem talte om, saa behøvede vi virkelig ikke at sidde og plage vore Hjerner med at finde de bedste Maader at binde Folks personlige Frihed paa, og det er jo dog det, vi gøre hver Dag.

Det ærede Medlem sagde, at det, at vort Forslag var forelagt her 9 Gange, var Bevis nok for, at Folketinget var af den Mening, at man ikke vilde beskæftige sig dermed. Jeg synes, at et Medlem af det Parti, som jo fra Tid til anden med ret stor Styrke og stærkt sekunderet af Socialdemokraterne har forlangt, at vi her i Landet skulde tage Hensyn til Flertallet og lade det besætte Regeringen, skulde grumme nødigt komme og sige, at fordi Folketinget ikke har villet beskæftige sig med saadant tidligere, maatte dette være Bevis for, at det heller ikke vilde beskæftige sig dermed fremtidig. Jeg mener — og det vil det ærede Medlem give mig Ret i —, at vil man høres, saa skal man blive ved med at kræve, blive ved med at forlange. Det ærede Medlems Parti har netop faaet sine Krav gennemførte, fordi det blev ved, og det var ogsaa fuldkommen rigtigt.

Saa sagde det ærede Medlem noget, som var helt spansk for mig. Det ærede Medlem talte om, at der nu bestod et Arbejderforsikringsraad, og at vi burde henvende os til det, idet det saa burde tage sig af den Sag og nok vilde foranledige en Forhandling mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne. Jeg forstaar ikke, hvad det ærede Medlem sigter til. Arbejderforsikringsraadet er jo en Institution, der er valgt til at varetage de Forhold, der falde ind under Ulykkesforsikringsloven. Jeg kan imidlertid tænke mig, at det ærede Medlem har taget fejl eller har fortalt sig og at han har ment Arbejdsraadet, som har med Fabriklovens Overholdelse at gøre. Jeg gaar alssaa ud fra, at det har været det, der har været det ærede Medlems Mening. Men hvis det har været det ærede Medlems Mening, at Arbejdsraadet skulde kunne med Virkning tage denne Sag op, saa har det ærede Medlem her anvist en Vej, som jeg — det indrømmer jeg — har været blind for tidligere. Jeg er dog ikke sikker paa, at det ærede Medlem faar Ret i, at Arbejdsraadet vil være i Stand til at udøve nogen nævneværdig Indflydelse derpaa. Jeg vil gerne stille et Spørgsmaal til det ærede Medlem, og det er dette: Hvis der nu fremkom et Forslag fra Arbejdsraadet, vilde det ærede Medlem saa være mere tilbøjeligt til at tage Hensyn

†

til et saadant Forslag og gaa med til efter dette at lovfæste en Arbejdstid for voksne Arbejdere? Jeg synes, det ærede Medlem skylder et Svar paa dette Spørgsmaal, naar han har villet knibe ud i sin Omtale af den her foreliggende Sag ved en Henvi- ning til Arbejdsraadet.

Saa mente det ærede Medlem, at der bestod jo — det var vel under Forudsætning af, at det andet, med Arbejdsraadet, skulde glippe — stærke Organisationer paa begge Sider, baade hos Arbejdsgiverne og hos Arbejderne, og det vilde sikkert ikke komme til Strid imellem disse. Ja, det var jo overmaade rart, om vi levede i en saa fredsommelig Verden, at naar blot Arbejderne krævede, saa gave Arbejdsgiverne efter. Jeg tror nu dog, at hvis Arbejderne kom og krævede 8 Timers Arbejdstid hos Arbejdsgiverne, saa vilde de praktiske Forhold belære det ærede Medlem og os andre om noget ganske andet. Dermed mener jeg dog naturligvis ikke, at denne Vej bør lades uforsøgt, at Arbejderorganisationerne ikke gennem vedholdende Arbejde bør forsøge at faa Arbejdstiden indskrænket, tværtimod, det bør og det ville de gøre. Jeg synes kun, at for at faa en almindelig Ordning af dette Spørgsmaal, bør Lovgivningsfaktorerne træde til for at faa slaaet det fast, som Statens Borgere fra de forskellige Sider ikke kunne blive enige om.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Alfred Christensen) sænkede i Mangel af en Kaarde sit Hoved for den Minoritet her i Folketinget, som Gang efter Gang har fremsat dette Forslag. Jeg takker det ærede Medlem for den Honnør, det ærede Medlem derved udviste overfor os, men jeg vilde takke endnu mere, hvis det ærede Medlem kunde slutte sig mere uforbeholdent til Forslaget. Det ærede Medlem mente, at man burde begynde med Stat og Kommune, og det er jo ganske rigtigt, at det er en Fejl, at Stat og Kommune endnu ikke ere komne saa vidt, at i alt Fald *dens* Arbejdere have en betydelig kortere Arbejdstid. At Arbejderne paa Orlogsværftet have det, er sikkert begrundet i ganske særlige Forhold og er vistnok ikke saa meget af Hensyn til Arbejderne som af Hensyn til Officererne og de andre overordnede derude, for hvis Tilsynet kunde gaa tidligere, uden at Arbejdet behøvede at afbrydes, saa vilde Arbejderne vistnok komme til at arbejde længere ogsaa der, det tror jeg sikkert.

Ogsaa det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) gav Forslaget sin betingede